



ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Πρὸν τοὺς κλειδῶνας ἀρχίσω,
τὰ ἐξῆς θὰ προλογίσω.

Κυρίες μου καὶ κύριοι, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἄλλους χρόνους,
σὰ γυναικοῖλα προσετῆ, σὰς ἔρριχνα κλειδῶνους,
κι' ἐμάντενα τὴν τύχη σας καὶ κάθε μυστικό σας,
κι' ὅς' ἄλλ' ἀπόκριμα γλυκὰ καλεῖ τὸ φυσικό σας,
ἐπιθυμία βλέπωντάς πῶς ἔχετε μεγάλη,
κι' ἐρέτος ἀπεφάνισα νὰ σὰς τοὺς ρίξω πάλι.

Χαριτωμένα κι' ὠμορφα τοῦ τόπου κοπελούδια,
χωρὶς σπαβέντο τρέψετε ν' ἀκούστε τὰ τραγούδια,
ν' ἀκούστε μάντεμα καλὸ γιὰ κάθε πολυφίλητο,
π' ὁ κλειδῶνας σὰς τὸ βγαλε ἀφ' τὸ νερὸ τ' αἰμίλητο.
Ἐλάτε, κοπελούδια μου, νὰ σὰς τὰ τραγουδήσω,
ἐλάτε μπιζουδάκι μου νὰ σὰς καλοκαρδίσω.

Ἀφέντη ἄη Γιάννη μου καὶ δώδεκ' Ἀποστόλοι,
ἀφίσαιτε τὸν Οὐρανὸ κι' ἐλάτε στ' Ἀργιστόλι
ἐλάτε νὰ βλοήσετε μὲ τ' ἅγιο σας χέρι,
μὴ κατσαριόλα μὲ νερὸ ποῦ γούρι θὰ μᾶς φέρη,
κι' εὑρετε σφῆς ποῦσθ' ἅγιοι τὸ μέσο καὶ τὸν τρόπο,
νὰ παντρευτοῦν ἡ μορφονιές, πῶπάλησαν σ' τὸν τόπο.

Βλογήσετέ μου τὸ νερὸ κι' οἱ ἅγιοι Φανέντες,
νὰ βγάλω λιανοτράγουδα γιὰ τοὺς ἀπαλλαγέντες,
π' ἂν δὲν τοὺς πλήγωσ' ὁ Ἑτὲρ μὲ τ' ἀνάμμένο βόλι,
τοὺς πλήγωσαν ἡ φράολες ποῦ βγάνει τ' Ἀργιστόλι.
Βλογήσετέ μου τὸ νερὸ, θεῖοι πατέρες,
νὰ φχαριστήσω σερνικούς καὶ μανοθυγατέρες.

Μὲ τὴν εὐχή τ' ἄη Γιαννιῶ πῶτρωγε τῆς ἀκρίδες,
κι' ὅχι μεζέδες τοῦ σουβλιῶ σὰ μερικὸς μπεκρήδες,
μὲ τὴν εὐχή τ' ἄη Γιαννιῶ τοῦ πρώτου θεοδόγου
βγάνω κλειδῶνους Βασιλῆα, κλειδῶνους Διαδόγου,
κλειδῶνους γιὰ καθέναν ποῦ κᾶτι νὰ σημαίνει,
κλειδῶνους καὶ γιὰ κάθε μιὰ, κυρὰ πρὸς βερωμένη.

Κι' εἶναι νομίζω περιττὸν νὰ πῶ σ' τὴν κάθε ντάμα,
πῶς εἶναι καὶ ἀγένεια κι' ἀνεμυαλιὰ συνάμα,
μ' αὐτὰ τὰ λιανοτράγουδα σὰν τίγρις νὰ θυμώσῃ,
καὶ μὲ τὸ σκαρπινάκι τῆς σ' τὰ μούτρα νὰ μοῦ δώσῃ,
κι' ἐνῶ ἐγὼ θὰν τῆς εἰπῶ τοῦ κλειδῶνα τὸ γούρι,
ἐκείνη νὰ μὲ φορτωθῇ καὶ νὰ μὲ πῇ γαιδοῦρι.

Ἐπειτα τί σὰς φταίω γὼ ἂν καυμιανῆς ἡ μοῖρα τῆς,
θελήτῃ μὲς τὸν κλειδῶνα νὰ δείξῃ τὴν ἀρμύρα τῆς,
τί φταίω γὼ ὁ ἔξηγτῆς, χρυσᾶ μου κοπελούδια,
ἂν τύχη καὶ σὰς πέσουνε ἀνάποδα τραγούδια;
Σκεφθῆτε το καὶ μοναχὲς πῶς δὲν εἶναι δουλειὰ,
ἀδίκως νὰ μὲ βάλετε καὶ πάλιν σὲ μεπλιὰ.

Ζαχαροκάμωτα κορμιά. πορτογαλένια στήθεα,
τ' ἄη Γιαννιῶ ἡ πρόνοια, ἡ χάρι κι' ἡ βοήθεια,
ἔκαμ' ἐρέτος κι' ἐβγαλα μ' ἐτούτους τοὺς κλειδῶνους,
τραγούδια ποῦ θὰ μείνουνε σ' τὴ μνήμη σας γιὰ χρόνους.
Κι' ἔτσι κι' ἐσεῖς χαιρέσαστε κι' ἐγὼ πουλῶ τὸ φύλλο,
καὶ ποῦ χερσὶ ποῦ τόγραψε δὲν τοῦ μυρίζει ξυλο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΡΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. Σ4.Υ1.Φ1.0014

Κλειδωνας του Βασιλᾶ,
ποῦν' ἡ πρώτη μας δουλειά.

Βασιλικὸ μᾶς μύρισε, σ' τὴ μύτη μὲ χαρά,
μὰ γίνηκε ὁ βασιλικὸς τσουνίδα, Τζωρτζαρά.

Τσουνίδα ποῦ μᾶς ἐφῆσε τ' ἀγέωχα βουθούνια,
καὶ δὲν θὰ ἰδοῦμε γιατρεῖα μ' ὅλα τὰ μιλιόνια.

Εὐχομαι χίλια Βασιλᾶ νὰ φθάουν τὰ χρονάκια σου
κι' ἄλλη χρονιά νὰ μὴ συμβῇ νὰ χάσῃς τὰ μπανάκια σου.

Κλειδωνας τοῦ Διαδόχου,
ἀληθείας ὑπερόχου.

Ἀγαλιν γάλιν μὲ καιρὸ κι' ἡ ὥρα δὲν ἐχάθη,
καὶ μὲ τ' ἀρνιά τῆς Λάρισσας γιατρεύονται τὰ λάθη.

Βρουντοῦν ἐδῶ, βρουντοῦν ἐκεῖ πολέμου κανονόπουλα,
κι' ἀπὸ σφαγῆς σπαρακτικῆς γλυττώνουν τὰ χινόπουλα.

Τὶ νὰ σοῦ κάμῃ τὸ παιδί, ὅσο κι' ἂν ἔχῃ στέμα
ἀφοῦ τὸ 'ξέχυσ' ὁ Ἐτέμ καὶ τῶκοψε τὸ αἷμα.

Κλειδωνας τοῦ Ντελγιάννη,
ποῦ ἐντύπωνιν θὰ κάμῃ.

Θόδωρε ποῦ σ' ἐδῶρσε ὁ Θεὸς σ' τὴ 'Ρωμοσύνη,
νὰν τὴ χαλᾷς κάθε στιγμὴ ποῦ πέρνει καλосύνῃ,

Θόδωρε πὸ γεννήθηκες μονάχα γιὰ βλκαίες
καὶ σ' τὰ καλὰ καθούμενα νὰ κρᾶζῃς ἡλικίες,

Θόδωρε π' ἀφ' τὰ σπίτιν τους τ' ἀνθρώπους ἐξελάκησες,
νὰ δώσ' ὁ Θεὸς νὰν ὑστερῇ φορὰ ποῦ μᾶς ἐτσάκισες.

Κλειδωνας τοῦ 'Ράλλη,
μὲ σπουδὴ μεγάλη.

Ἔσκουζες γιὰ τὸν πόλεμο πρὶν νὰ χωθῇς σ' τὸ μέλι,
καὶ τόξα ποῦ τὸ χόρτασες, ἡσύχασες τεμπέλη.

Σ' ἐκαταλάβαμε κι' ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν τσιράκι.
πῶς εἶται πούλιο μπόσικος κι' ἀπὸ τὸ Θωδωράκη.

Κλειδωνας Ἐτέμ Πατσᾶ,
ποῦν τὰ λόγια του χρυσᾶ.

Χαρά σ' ἐπὶ πόκινησες μὲ τόση εὐλογία,
νὰ κήνυγῇς τοὺς λαγοὺς ἀπὸ τὴ Θεσσαλία.

Χαρά σ' ἐπὶ Τουργκαλᾶ πῶγινες νοικοκύρης,
κι' ἐθέρισες τὴ Λάρισα μὲ δίχως νὰν τὴν σπείρῃς.

Χαρά σ' ἐπὶ Δράκοντα τῆς ψευτοχαλιμᾶς
πολύμπαξες τὸν Κώστα μας κι' ἐτρόμαξες κι' ἐμᾶς.

Κλειδωνας πολὺ γλυκύς,
τὸ 'Εταιρία, τὸ 'Εθνικῆς.

Ὅσο κι' ἂν θέλῃς νὰ κρυπτῇς πίσω σ' τὰ δάκτυλά σου,
νὰν τῶχεις πλεον σίγουρα πῶς θάβρῃς τὸν μπελᾶ σου.

Κι' ἐνῶ ἐλπίδα σ' εἶχανε σ' τὸ πρῶτο οἱ 'Ρωμνοί,
τώρα σοῦ βρίσκουν ἀφορμὲς νὰ κάτῃς σ' τὸ σκαμνί.

Ἀόρατῇ μου δύναμι μ' ἐπὶ θὰ ξεθυμάνωι,
ἂν τύχῃ κι' ἀρεστάζουνε τὸν Ἄθω τὸ 'Ρωμάνο.

Κλειδωνες γὰ μερικoύς,
ἀφεντάδες σερικoύς.

Βλέπεις γιὰ νᾶται σὰν κι' εἶς σ' τὸ πρόσωπο τσουνάλη,
μὲ πόση ψίχρα σοῦ μιλεῖ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη;

Ἀδίκως βασανίζεσαι, τοῦ κάκου κάνεις στρατες,
ἀφοῦ τὸ πῆρ' ἀπόφασιν νὰ σοῦ γυρνᾷ τῆς πλάτης.

* *

Σὰν τὸ μικρούτσικο παιδί σὲ πιάνει τὸ παράπονο,
ἐκεῖ ποῦ συλλογίζεσαι τὸν κόσμον μας τὸν ἄπονο.

Σ' τόπα καὶ πάλι πῶς ἐδῶ μισοῦν τὴν ξένη βράττα·
καὶ μὴν κυτᾷς ἂν κάποτε, φουμάρεῖς σ' τὴν ταραττα·

* *

Μέσα σ' τὴ μέση τοῦ γυαλοῦ εἶν ἓνα σπῖτι ἄ λ τ ο ,
ποῦ μὲ μαράζι τὸ κυτᾷ μ' ἀπὸ τὸ νοῦ σου βγάλτο,

Πῶς θ' ἀληθῆψῃ τ' ὄνειρο κι' ὅσο κι' ἂν σουλατσάρῃς,
ποτὲ δὲν θάρτη σπῖτι σου, γιὰ βίζιτα ὁ φλάρῃς.

* *

Σ' ὅλα σιγᾷ τὸ στόμα σου καὶ μόνον εἶναι βρήτι,
ὅτκν σοῦ δώσουν ἀφορμὴ νὰ λὲς γιὰ τὸ Παρίσι.

* *

Ἐιούταξ σ' τὸν οὐρανὸ κι' εἶδα νὰ δυὸ στεφάνια·
καλὰ 'καμες κι' ἐμούτζωτες σφραγιῖδες καὶ μελάνια,

Αφοῦ τ' αὐτί μας γλήγορα προώρισται ν' ἀκούσῃ,
ἐνδεξοῦ νίκης τρόπαια γιὰ τὸ ξανθὸ σου μοῦσι.

* *

Γενναῖε σπαρτιάτα μου, π' ἂν ἦσουνε σ' τὰ σύνορα,
ἤθελε πιάσῃς τὸν Ἐτέμ ἀπ' ἀπὸ τὰ τσίνορα,
Καλότυχος ποῦ νᾶξερε μὲς τὴν καρδιά τί κρύβεις,
ἀφοῦ τὴν πρώτη σου χαρὰ, τὴν ἀπαντᾷς καὶ σκύβεις.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ



3013780 και
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΔΙΕΥΞΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

Φίλε πιστέ κι' ἀχώριστε, τί στίχο νά σοῦ γράψω;
 ποῦ βλέπω τὴν ἀγάμνια σου καὶ μεῦρεται νὰ κλάψω;
 Τίνα σοῦ πῶ, ποῦ τίποτα σ' τὸν κόσμον δὲν σ' ἀρέσει,
 ἐκτός ἀπὸ τὴ μουσικὴ κι' ἀπὸ τὸ σῆμα βέλεσι,

Κατσαρομάλικο παιδί ποῦσε σ' τὰ μοῦτρα τρεῖλλα
 ποῦ σ' τοῦ σκυλιοῦ σου τὸ λαιμὸ ἐδέθηκε κορδελα,

Ἡ πέξ μας τι θι σιέπτεσαι καμμιὰ δουλειὰ μεγάλη,
 ἢ κάμε πῶς ὑποχωρεῖς νὰ ἐγασθοῦμι οἱ ἄλλοι.

Κομπέ μου ἀρχιδάσκαλε πῶχεις λαμπρὴ σποιδή,
 κι' ἀπὸ σκηνῆς ἀπήγγειλες πολλὰ γιὰ τὸ "παιδί",

Αὐτὲς τῆς ὥρας τῆς ζεστῆς ποῦ γαίνονται ἐξετάσεις,
 εἶται ὁ μόνος ποῦ μπορεῖ ρε κόρτε νὰ χορτάσῃ.

Ἄγγελος εἶσαι σ' τ' ὄμορα, ἄγγελος καὶ σ' τὸ σῶμα
 καὶ μοναχὰ σ' τὸν ἔρωτα δὲν ἔγινες ἀιόμα.

Δετόρε τετραπέρατε ποῦ τρέχεις, χέρι χέρι,
 καὶ τὰ κρυφὰ σου μυτικὰ κἀνένας δὲν τὰ ξέρει,

Δὲν εἶναι κρίμα νᾶλ' ἐγὼ σὰ λύκος ἀφ' τὴν πείνα,
 καὶ σὺ νὰ μὲνεις σπῖτι σου, φραντσεῖα κι' ἀραπίνα;

Εἶσαι ψιλό, εἶσαι λιχνὸς καὶ ντοῦρης σὰν κολῶνα,
 καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ κάλλη σου, ἀγάπησες χελῶνα.

Ἄν σ' τὴ Βουλὴ σὲ στείλουμε πάει τὸ παρλαμέντο!
 λές καὶ σοῦ πέρνεν' ἡ ριλιά ἐκεῖνο τὸ μομέντο.

Κι' ὅταν ἀρχίσ' ἡ γλῶσσα σου σ' τὸ χάνι τοῦ Σωτήρι,
 μᾶς κά.ει καὶ σαρτένουμε ἀπὸ τὸ παρεθύρι.

Πουλί μου κόματο μὲ τὸ κομπὸ ποδάρι,
 τὸ ἀρχὲς ἔβανα στοίχημα πῶς δὲν θά σ' ἀρπαδάρῃ,

Ἵστερα ὅμως πῶβλεπα σ' τὸ Μέτελα νοήματα,
 ἔγασε τὴν ὑπομονὴ κι' ἐφώναξα "βλαστήματα",

Ἀπόλλων γίνεσαι σωστό; τὴν κάθε Κυριακὴ,
 κι' ἐνῶ προβαίνει τ' ἄρμασόν ἀφ' τὴν Ὀδριακὴ,
 Φωτίζουν ἢ ἀκτίνες σου τὸ Ἀργοστόλι ὅλο,
 ἴσια μ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποῦ κρύβεσαι τ' τὸ μῶλο.

Ἄν ἦτουνε ψιλότερος, καὶ θῆλαμπερ σὰν ἥλιος,
 καὶ θά σ' ἐπροβιάζαμε νὰ γένῃς "Δὶν Μπαζίλιος",

Ἐπρεπε νᾶμαι ποιητὴς ποῦ νᾶχω πένα Δάντε,
 νὰ γράψω τοὺς θριάμβου σου ἀειθαλλῇ ἀμάντε,

Νὰ γράψω πῶς γιὰ σένανε ἡ νιᾶμες πέρνουν βόρτες,
 νὰ γράψω πῶς σ' ἐκρύβανε ὀπίσ' ἀπὸ τῆς πόρτες.

Κλειδωνες γὰ τὰ θυληκά, τ' ἄθωα καὶ τ' ἀναιμιτικά.

Κυρά ποῦ σ' ἐνοστήμισε τὸ ἀττικὸν τὸ ἄλλας,
 πῶχεις πινέλο Ῥαφαήλ καὶ δίπλωμα δασκάλας,
 Ὁπῶχεις ζῆλο σ' τὴ σπουδῇ κι' ἀσκόνεσαι μὲ τ' ἄστρα
 καὶ τρίτσα ποῦν' ὀλόκληρη τζιράνια σὲ γάστρα,
 Γλήγορου γάμου κλειδῶνα τὸ χέρι μου σοῦ βγάνει,
 μ' ἔνα γαμπρὸ ποῦ νὰ μπορῇ σ' τὸ πάσο νὰ σὲ φράνη.

Ζουλευτικὴ τρυγῶνα μου, 'ψηλοῦ σπιτιοῦ στολίδι,
 πῶχεις πολὺ περίφημο βελόνι καὶ ψαλλίδι,
 Πῶκαμες τόσους κι' ἔτρεμαν 'μπροστά σου σὰν κουνέλια,
 ἀπὸ τὴν ὥρα π' ἀρχίσεις νὰ πλὲς τὰ κοπανέλια,
 Ὁ κλειδῶνας ποῦ σῶπεσε δηλοῖ καὶ 'μολογᾷ,
 πῶς ἔνας Νυχτοκόρακας ψυχρὸς σὲ κηρυγᾷ.

Κυρά μου πῶχεις αἷμα μπλοῦ σὲ κάθε ἀρτηρία,
 κυρά μου ποῦ σ' ἐστείλανε σκολεῖν σ' τὴν Ἑσπερία,
 Πονηρεμένη γόπα μου ποῦ μ' ὅσα κι' ἂν σοῦ κἀνουνε
 οἱ τρατολόγοι τοῦ παρᾶ σ' τὰ δίκτιχά σὲ δὲν πιάνουνε,
 Φοβῶσουνε τὸν ἔρωτα γλυκεῖά μου καστανόματη,
 μὴν πάθῃς ὅσα ἔπαθε καὶ μιὰ σου συνονόματη.

Ἐχεις καρδοῦλα μάλαμα γλυκειὰ σὰν τὸ μπελτέ
 καὶ χρῶμα σὰν τὴ κόκκινη τὴ μπλοῦζα τοῦ Μπερτέ.
 Ὁ κλειδῶνας ποῦ σῶπεσε, σ' ἔχει γι' αὐτοκρατορίτσα,
 κι' ἂς εἶσαι μὲς τὸ Οὐ β ρ ο ἶ ρ τροπόστρα καὶ μαστόρίτσα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μελαγχροινό μου θηλυκό ποῦς' ἔξυπνο καὶ σθεῖρο,
καὶ κάνεις χρῆσι φοβερό, τοῦ σί κ, τοῦ τζά, τοῦ τσέρτο,
Κι' ὁποῦ σὲ ξεχωρίζουνε μέσα σὲ τόσες ἄλλες,
τὰ γέλοια σου ποῦ μοιάζουνε σεμιτονάτιες σκάλες,
Φαίνεται ἡ μοῖρα σου χρυσῇ, χρυσῇ σὰν τὴ καρδίᾳ σου
ἂν καὶ κρεμᾷς ἀλύπητα καρδιές ἀφ' τὰ γιγλίζ σου!

Ξανθὴ γαλανομάτα μου, μικρὴ μὲ πλούσια κάλλη,
ποῦνε γιὰ τὴν πατρίδα μας ἢ ἔγνοια σου μεγάλη,
Κι' ἂν τέτοια ἔγνοιαι εἶχανε κι' οἱ ἀξιοματιοὶ μας,
ἢ Πόλι τώρα θάτανε, χωρὶς πολλὰ, δικὴ μας.
Παράτα τὴν πατρίδα σου σ' τ' ἀπάντεχο μορφοῖο,
καὶ μοναχὰ στου ντιάριζε γιὰ τὸ κοντεβιτόριο.

Ψηλὸ κυπριασάκι μου μὲ τὴ λιγνὴ σου μέση,
ποῦ σ' τὰ ψιλλὰ τὰ σί'ερα νὰ κάθεται σ' ἀρέσει,
Κάθε κινιόργιο φόρεμα ποῦ κάνεις καὶ φορεῖς,
τόσο πολὺ πὲρ ἤσανα τοὺς γιέγκηδες θωρεῖς.

Ξυπνὸ πουλί, πιστὸ πουλί, μεγάλης βράτσας' γκόνι,
χαρὰ σ' ἐσὲ πωμάζεψες σὰν ἔξυπνο λιγκόνι,
Σιγύρια γιὰ τὴ σάλα σου καὶ γιὰ τὸ καμάρ σου,
ἀροῦ κι' ἀλήθεψε πολὺ τ' ὀλόχρυσ' ὄνειρό σου.

Ὅσα μαρτέλα καὶ χορδὲς μετράς σ' τὸ πιάνο φόρτε,
τόσοι τρελλαίνονται γιὰ σὲ καὶ σοῦ γυρεύουν κόντε.
Κι' ὅμως ὁ κλειδωνὰς μιλεῖ καὶ λέει πῶς μονάχα,
μπορεῖ ν' ἀκούσονται ἀξάρνα πῶς ἀρπάζεις τὸ χάχα.

Χαριτωμένη πέρδινα π' ὀλόγλυκα λαλεῖ,
μινιὸν ζαχαροκάμωτη, μινιὸν ἀειθαλλής,
Ἄν τὸξερα πρωιότερα πῶς θάσαι νοσοκόμα,
τὰ πῆγενα νὰ πληγωθῶ, νὰ μ' ἀρρωτίτος ἀκόμα.

Παραξενιάρικο πουλί καὶ μαυροφορεμένο,
ποῦ τῆς ματιᾶς σου ἡ φωτιὰ ξυπνάει πεθαμμένο,
Ἐλα μαζί μου παίρισε νὰ μὴ σὲ λένε ξένο,
πὶ' ἐγὼ, χαλὶ νὰ μὲ πατῆς, γι' ἀγάπη σου νὰ γένω.

Βασιλικὸς πλατύφυλλος τὸ μόντζο σου στοί'ζει,
καὶ τὸ ὠμορφο σου πρόσωπο, ἡ κρέμ. Σιμὸν, γιγλίζει.

Σὰν τὸ ψαράκι τοῦ γιγλοῦ γλυστρά; ἀφ' τοῖς ψαράδε;
γιὰ νάχης δέκα κούρβουλα καὶ μιὰ φουγιὰ παράδε;
Τὴν καλὴ καὶ γλήγορη ὁ κλειδωνὰς σου γράφει,
κι' εἰν περιττὸ, δέξαι ζερβιά, νὰ τρέχης σὰν ἀλάφι!

Κι' ἐσένα πέρτουν γλήγορα, χαρούμενα στεῖρα κα,
ποῦδες Ἀθήνας, θεάτρα καὶ Πάτρας συντριβάνια.
Κι' ἐσένα (ἂ) ἡ τὴν σου καλὴ κι' εὐτυχισμένη,
κι' ὅς ἤρουνε πρωιότερα κακοστοραχιμένη.

Σὰν τὸ μικρότερο τοῦ Τζὼν βαπόρι, σ' ἐνομάζονε;
καὶ γιὰ τὴ ρητορία σου ταρατσεῖς σὲ θαυμάζονε.
Ζιζάνιο χειρότερο κι' ἀπὸ τὰ μένα εἶσαι,
(ὡς καὶ τὸν Ἀδελόπουλο, μοῦ λένε, πῶς μιμεῖσαι).
Ὅλα σου εἶναι ὠμορφα, τὰ παιδιχέρια γκέστα,
καὶ μόνον δὲν χωνεύεται ἡ κίτρινή σου βέστα.

Ληδόνι μου ποῦ τὰ πουλιά μεθοῦν ἀπ' τὴ λαλιά σου,
ποῦ σ' τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο στεράνι ν' τὰ μαλιά σου.
Πὶ' ἀρθονε, σῶδωσ' ὁ Θεὸς τῆς ζηλεμένες χάρες,
καὶ πότε μ' ἀρπες βρίσκεσαι καὶ πότε μὲ κιθάρες,

Εἶδα σὲ μούτρα πούρβερρε, εἶδα σὲ μούτρα σκόνες,
εἶδα μεγάλα ξαφνικά γὰ βάνουν ἢ κοκῶνες,
Μὰ σὰν τὸ πορβεράρισμα ποῦ συνθίξει μία,
σ' τοὺς κόσμους πῶπαράτρεχα δὲν τῶδα σὲ καμμία.

Τόσον καιρὸ ποῦ τῶαρυβες, γιατί νὰ μὴν τὸ πῆς;
μπροστὰ σ' τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς δὲν φαίνεται ἡ ντροπῆς,
Κάμε νὰ φᾶμε γλήγορα τοῦ γάμου τὰ κουφέτα,
καὶ μὴν ξεγᾶσης, μπ. λικα νὰ στείλεις τοῦ Μολφέτα,
Ποῦ βγάνωνται τὸν κλειδωνὰ σου εὐχεται νὰ ζήτης,
καὶ τὰ Ἀβράμ καὶ τοῦ Ἰσάκ τὰ πλούτη ν' ἀποκτήτης.

Πρὶν ἢ ψυχὴ μου ἀναβῇ σ' τοὺς οὐρανοὺς ἐπάνω,
ὕστατην χάριν σοῦ ζητῶ, νὰ παίξης λίγα πιάνα!

Πέξε μου σεβετοθήλυκα τοῦ Λίστ μιὰ ῥοψιδία,
κι' ὅς εἶτες γιὰ τὴ φάτσα μου πῶς κάνει ἀηδία,

Κρυρὸ φῶς, φέγγε μου νὰ ζῶ σ' τοῦ βίου τὸ σκοτάδι,
κρυφὸ φῶς, φέγγε μου νὰ ζῶ ὡς ποῦ νὰ μ' πῶ σ' τὸν Ἀδῆ.

ΤΥΠΟΙΣ ΛΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ